

polar hunden 1974

nr 5

Högbo i Oktober

Ännu har ingen snö fallit! Man kan tycka att vi är onödigt otåliga med oktobersnödjupet. Betänk då att vi har kompensationsnö att fordra för de senaste fyra (4) åren. Dessutom tror jag läsaren håller med om att polara spotsars gropgrävarbetéende passar bättre i snö än:.....
.....(plats för egna tankar).

Om POLÁRHUNDEN hade haft löpsedel, skulle red. ha toppat denna med: POLÁRHUNDSTRÁFF I ÖREBRO. Vi skall själva ta chansen att där fylla våra utrustnings och erfarenhetsluckor. VÄL MÖTT I ÖREBRO!

Detta är sittande red.:s andra utgåva. Vi tackar för de artiklar som kommit oss tillhanda. Men... Det verkar inte bli någon tyngre syssla för oss. Materialsovringen går minst sagt lätt (m.a.o. allt passerar). Redaktionen i sin helhet är förvånad över den humorbefriade debattton som nu och då ger sig till känna bland våra medarbetare. Vi blir dessutom ganska stötta i kanten när vi blir annodade att införa artiklar.-Som vi nu är tämligen feodala i vårt betéende; hör-samma vi naturligtvis uppmaningen. Dock med den reservationen att den lille folkskolláraren i oss, då och då slår ned i edra krior.

Ni har läst alt. kommer att läsa om SPHK:s fjälldrag. Hörsamma uppmaningen om namnförslag. Vinnande bidrag belönas med: Grönlandsresa för två! (Red.:s förslag) Bidrag naturligtvis också med edra önskemål ang. fjälldraget, så att tävl.kommittén i tid kan ta ställning till förslagen.

Tack Bo Hilleberg för dina väldigt trevliga artiklar, (gäller visserligen även er andra, men vi på barrikaderna håller ihop). Schyssta tankar! Vi blir fler.

Dragos

Adressändring? Skicka den nya adressen till,
Christer Johanson, Karl-Olevg. 2
811 00 SANDVIKEN

OBS! MANUSSTOPP FÖR JULNUMRET: I DECEMBER. OBS!

Red.

SPHK:s sekreterare, Ingrid Hans, har flyttat!

Ny adress: Ingrid Hans
PL 433
790 34 SILJANSNÄS

HÅLL PLI PÅ HUNDARNA!

Grönländarna är stora tuffa hundar. Det är såna vi vill ha dom. Men "tuffa" innebär orädda, psykiskt slitstarka och framåt hundar. Absolut inte arga. Folk i allmänhet väntar sig ofta att grönländarna ska vara folkilska. Om våra hundar skall accepteras i samhället, måste vi ta dem ur den villfarelsen.

Det finns ett fåtal olämpliga ägare till grönländare, som känner sig behöva ett vilddjur vid sidan, för att framhäva sin egen storhet. Det vore bättre om dom i stället lärde sig judo eller gav Arne Tammer en kvarting, om dom har brister i självkänslan.

Ganska vanligt är däremot att hundarna får uppföra sig illa av ren slapphet från ägarens sida eller för att man inte vill hämma hundens "naturläga" sätt.

Grönländaren snackar ju mycket med ett grovt brunljud, som låter ganska likt en mornning. Det hör till hans natur och vore synd att sätta stopp för. Han kan med samma röst käfta emot impopulära order och åtgärder. Det verkar för mig som om många inte kan dra gränsen för det tillåtna där. Ingen hund får tillåtas hota husse med mornning eller blottade tänder. Då har husse svikit den ledarroll som behövs för att vargnaturen (i alla hundar) ^{skall hållas} under kontroll. (Om det går åt för husse att hävda sig, så står nog grönländaren pall för en snyting).

Det är alltid lika sorgligt att se grönländarna vid veterinärbesiktningar och domarens tandkontroller. En stor del av hundarna låter nätt och jämt husse öppna truten på dom! Vi skämmer ut rasen och kommer aldrig att accepteras som seriösa på det viset. Det finns inget i rasen som gör den omöjlig att fostra. Den är hård d.v.s. trögpåverkad (och därför tålig draghund), vilket betyder mer tjet och ibland hårdare metoder innan man får resultat.

Göran Ahlström

NY KLUBBMEDLEM: Flåsnyrems Zuniqa, tik med vita tecken på grå botten. Född den 3.5 -74. Hans Sjöholm, Norrköping heter ägaren. Lycka till! (red.s anm.)

ÄR DU UTSTÄLLARE? I så fall redovisa gärna resultaten i POLÄRHUNDEN.

Nervösa grönländare?

När jag köpte Maliks mamma Appi, lät jag henne skickas med tåg, oerfaren som jag var. I hundburen på Centralen fanns inte en tillgiven 3-månaders valp utan en ganska stor vilddjursunge, nedsmutsad med sin egen avföring, som rastlöst kastade sig fram och tillbaka längtet in i buren. Inte antydan till kontakt. (Det visade sig sen när hon blivit tillitsfull att hon inte var van vid människoröster. Hon reagerade enbart på ljud som liknade hundljud.) Efter en sådan chockupplevelse borde hon ju ha hanterats, varsamt en tid, men fortfarande oerfaren lyssnade jag till korkade råd från "hundexperter" om att härda henne. Jag sökte direkt upp sådant som skrämde henne istället. Resultatet blev en hund som uppträdde normalt under lugna förhållanden, men ofta blev hysteriskt rädd för kraftiga ljud och när hon kom in i folkhopar. Allt eftersom åren gick avtog skyggheten och från 7-års åldern fanns bara smårester kvar. (Ongiven av dåliga rådgivare tog jag en kull efter henne. Det blev två helt orädda valpar, Den ena Malik så ingen kan få mig att ångra den aveln.) Jag känner till åtskilliga skygga grönländare, både besläktade och obesläktade. Det är kanske ett allvarligt rasproblem vi går och smyger ned!

Det är några saker i bilden som inte riktigt stämmer med andra nervösa hundar. Dels utvecklas hudarna så vitt jag vet, så gott som alltid till det bättre med åren, medan vanliga nervösa hundar ofta försämrats undan för undan, tills dom får hispan. Det verkar heller inte finnas något samband med rastlöshet hemma som med vanlig nervositet. Endast en jag känner till är ångestbitare.

Jag har en teori att det skulle härröra från varginslaget i rasen En skygghet hos de oerfarna ungdjuren. Från tama vargar vet man att skyggheten är regel och motsatsen undantag. Hos vargen i frihet är de oskygga ungdjuren säkert minusvarianter, de som i första hand går i människans försåt.

Vi kan fundera över om den teorin är riktig, att det är något annat än verklig nervositet. Jag anser tvivelöst att ångestbitarna ska hållas utanför aveln, oavsett andra förtjänster. Vad beträffar de andra, eventuellt enbart ungdomsskygga hundarna, har vi att bestämma om dom kan tolereras. Jag tror att med vettig behandling, -vi kunde hjälpas åt med recept- kan dessa hundar fås helt trygga som vuxna. (Det är något jag inte vet säkert. Vi måste samla erfarenheter.)

Det är i alla fall inte självklart att skyggheten ska tolereras. Ännu siktar vi inte på att inplantera grönländare som vilddjur i någon avkrok. För bruksarbetet är det bara en nackdel att behöva ta extra hänsyn till vissa unghundar och de flesta i rasen är ju från födseln oskygga.

Detta problem har det huttlats och numlats och ryckts på axlarna åt i många år nu. Ta ställning! Det bli en av anledningarna till att rasen kommer att anses som omöjlig i och vid samhällen och förvisas till udda, ensligt boende "skogstomtar".

Göran Ahlström

SOVSÄCK

Jag har fått med mig någons sovsäck (SKVADER) från årsmötet Ring 0760/142 17 eller 08/15 09 00(arb. tid) så skickar jag den

Göran Ahlström

§§§§§§§§

Till Kennel Flåsmyrems försvar

Jag är en mycket nöjd ägare till två Flåsmyre-hundar. Det har påståtts att deras hundar är små och alltför hårda. Den eller de som säger detta har antagligen aldrig sett Flåsmyrems hundar. Varken avelsdjur eller avkomor.

Mitt önskemål har alltid varit stora, kraftiga och dresserbara hundar. Eftersom detta stämmer på de två jag har, kan jag rekommendera Flåsmyrems kennel.

Att hundarna har "temperament" är väl inget fel, då det ej inverkar på karaktären (bitska eller mentalt dåliga). Ni som är missnöjda; har ni sett Flåsmyrems Butterfly och Casanova? Båda avelshannar, eller kennelns avelstikar: Träckhundsklubbens Tai, Flåsmyrems Ulvi och Narsaq av Najamin? Jag tror inte det.

Ni som klagar på Flåsmyrems hundar är nog bara ute för att svartmåla andras uppfödning. Själv har jag sett många grönländare på utställningar, men endast en(1) hund ^{jag} verkligen fastnat för och beundrat. Den såg jag på SKK:s internationella utställning i Norrköping den 22-23 sep. -74. Hunden heter Banse och ägaren Ivars-Anita Ericsson, Rättvik.

Till sist en uppmaning: Ni som snackar om andras hundar, (det gäller alla, inte bara Flåsmyrems) ödsla istället samma energi på att försöka hålla en god standard på grönländshunden, innan det är försent!

Hans Sjöholm, ägare till
två bra Flåsmyre-hundar.

Förbättra klubbens ekonomi genom att anmäla familjemedlemmar. (Red.)

En motion, till nästa årsmöte. Att fogas till stadgarna.

"Som riktlinje för svensk avel med Siberian Husky, slår Polarhundklubben fast att:

- 1) Huskyn är en brukshund.
- 2) Bruksändamålet är körning i Nome-spann efter de amerikanska tävlingsreglerna.
- 3) Enda sättet att säkra bruksegenskaperna, är att avelshundarna får prövas i tävlingssammanhang.
- 4) Klubbens viktigaste insats för huskyn är att verka för regelbundna officiella tävlingar i Nome-style."

(Helst i brukshundklubbens regi och i samband med vanliga dragtävlingar. SBK som är en frivillig försvarsorganisation, skulle nog vara lättast att tala med, om de amerikanska reglerna kompletterades med en viss praktisk last.)

Om motionen vann majoritet, tror jag att standardfrågan skulle bli en självklarhet och de, som drömmer om en "grönlandshusky", kunde ägna sig åt den ras som redan har det de strävar efter: Grönländaren.

Göran Ahlström

1955

SYNPUNKTER PÅ DRAGHUNDSTÄVLINGAR I GRÖVELSJÖN

Platsen för årets tävling var väl vald. Grövelsjöterrängen med sin karaktär av "njukfjäll" med enstaka branta toppar lämpad för flera smakriktningar. Man kan bjuda deltagarna på varierande bansträckor. Det var taktiskt riktigt av arrangörerna att låta de tävlande känna på stigningen upp till toppen på Storvätteshogna liksom att lägga den sista etappen på en relativt kort och lätt bana. Första dagens bansträckning skulle man kunna kalla för en typisk inledningsetapp. De tävlande fick nu möjligheter att testa ekipagens förmåga. Arrangemanget var jät avsett som provtävling.

Inkvarteringen var bra. Liggplatser bör dock, till kommande tävlingar i första hand reserveras för de tävlande så att det inte blir som i år, att de sist anlända knappt hade någonstans att ligga.

Helhetsintrycket av testtävlingen är gott, beroende på bra arrangemang, bra funktionärer, bra väder och trevliga ekipage med glada människor och hundar. Vad lärde vi oss nu av tävlingen? Vad har vi för önskemål inför kommande tävlingar? (att denna typ av tävling har goda förutsättningar att bli en institution är säkert alla Sverens om). Ett är säkert, tävlingen kan göras mer "fältmässig". Alla klarade med stora marginaler testprovet.

Vårt önskemål är att tävlingen förlägges i de sydliga fjällregionerna med tanke på resorna. Gärna i Grövelsjöområdet. Helagsfjällen är lika-

så ett bra alternativ. Tre dagsetapper är lagon, dagsetapperna skall dock inte understiga tre mil. Minst en etapp skall vara krävande med hårda stigningar. Alla etapper skall vara mer krävande än i provtävlingen. En sak håller vi hårt på: Santliga övernattningar skall ske i tält. Det är frestande att slarva med utrustningen, när man vet att man kan komplettera i baslägret. Dessutom får det inte finnas en möjlighet att snudda vid tanken på att lämna "överflödiga" utrustning i baslägret. Förlägger man dessutom, som fallet var i år, etappmålet i an-slutning till en jaktstuga, finns det ingen anledning att övernatta i baslägret. Finns ingen lämplig stuga, kan ved fraktas med skoter till etappmålet. En brasa värmer skönt och en pratstund vid brasan till en kopp kaffe, är lika mysigt som en stuga. Stugan och brasan skall uppfattas som en nödlösning. Ingetdera av nämnda arrangemang är behövliga.

Orienteringsinslaget i tävlingen är bra, men det är inte nödvändigt med kontroller. Benamnade kontroller är onödiga.

Priserna bör vara blygsamma, gärna en plakett. Bättre valör vid visst antal fullbordade tävlingar. Plaketten kan kompletteras med ett diplom. Vi har ju en snygg vinjett, och ett diplom blir väl oundvikligt i framtiden med tanke på KM etc. Tävlingen måste ju också få ett bra namn. Fjälldraget finns redan och förknippas med Kiruna SBK:s årligen återkommande tävling. Då namnet Fjälldraget redan är intecknat måste vi finna på något annat. Alla som har ett bra namn förslag, bör föreslå detta till tävlingskommittén. Vi skall här bidra med några förslag: Polarlöpet, Polarhunddraget, Sydfjälldraget, Polarhundrännat (med tanke på eventuellt norskt deltagande).

Slutligen vill vi tacka arrangörer, tävlande och övriga som bidrog till att tävlingsdagarna i mars kunde genomföras under så trivsamma förhållanden.

Rolf Lund

Leif Dahlgren

Skicka dina namnförslag till POLARHUNDEN, fvb. till tävl.komm. (red.)

§§§§§

TILL SALU! GRÖNLÄNDARHANE 11 MÅNADER.

e. Stalos Trygg u. Brålandets Antarktica

För ytterligare upplysningar: Kontakta,

Marianne Forslund Tel.0418/324 12

Kustvägen 14

260 10 Asmundtorp

POLARHUNDEN PÅ UTSTÄLLNING

Vid årsmötet i Karlskoga väcktes ett förslag av Christer Johanson om att Svenska Polarhundklubben skall verka för att polarhundarna ej skall ställas ut på utställningar. Anledningen till förslaget var den degenereringsrisk som rasen löper, inte genom utställningen som sådan, utan den popularitet som hundarna kan erhålla genom utställningarna, och vad en sådan popularitet kan ha i släptåg. Ex.vis samvetslösa uppfödare som utan att ta hänsyn till de ev. dåliga egenskaper och arvsanlag deras avelsdjur besitter, säljer hundarna till högstbjudande. Schäfern, samojeden, lapphunden m fl drogs fram som avskräckande ex.

I och för sig finner jag Christers förslag vettigt. Trots detta så motsatte jag mig det på årsmötet. Då ordföranden sätte streck för debatten, tror jag att det finns anledning att istället ta upp frågan. i POLARHUNDEN.

Först anser jag att vi måste klargöra vilken målsättning vi har för vårt arbete med polarhundarna.

Som jag uppfattar det vill vi ha en sund och frisk hund väl lämpad för bl.a dragarbete under polara förhållanden. Detta är ord, i stort sett tagna från vårt standardförslag. För att uppfylla detta skall hunden vara byggd i stort sett enligt rasbeskrivningen och den skall vara mentalt frisk. Att ovanstående uppfylles, kontrolleras och på något sätt dokumenteras är speciellt viktigt då hunden skall användas för avel. En valpköpare har rätt att begära, då han köper en polarhund, att han verkligen får en sådan.

Det är väl inget tvivel om att hundutställningarna och kennelorganisationerna en gång i tiden tillkom i detta vällovlige syfte. Men att det idag skulle vara det primära skälet, tillåter jag mig att betvivla. Skall vi då helt vända utställningarna ryggen?

Min uppfattning är att SPHK genom propaganda skall få sina medlemmar att sluta ställa ut sina hundar och eventuellt försöka få till stånd ett förbud. Detta skall dock ske först när vi har ett alternativ att erbjuda för den ovannämnda kontrollen och dokumentationen.

Här vill jag ge ett förslag som är relativt vagt konstruerat, därför att jag tror att det finns många som är bättre skickade att fylla i detaljerna än vad jag är.

1. Hur hunden skall se ut exteriört har vi redan bestämt genom rasbeskrivning. Jag anser att det vid bedömning räcker med ett godkänt eller icke godkänt.
2. Några minimikrav på hundens mentala status borde ganska lätt kunna ställas upp och även hur denna skulle provas.

3. Dragarbete och klövjning under relativt svåra förhållanden är något som vi skall kräva att hunden uthålligt klarar. Minimikrav måste kunna uppfyllas även i detta avseende.

Kontroller enligt punkt 1 och 2 borde med fördel kunna anordnas i samband med årsmötet. Att punkt 3 uppfylles måste i någon verifierad form förete sig innan det definitiva godkännandet lämnas. Att "domarna" vid en bedömning av detta slag är högt kvalificerade förutsättes.

Slutresultatet är alltså i bästa fall att man fått bekräftelse på att den hund man har är en bra grönländare resp. husky, efter vilken man med gott samvete kan ta valpar och dessutom saluföra dem.

Formen för dokumentationen är ett arbete som redan startats genom vår registreringskommittés verksamhet.

Det är min uppfattning att ovanstående tre punkter är fullt tillräckliga och jag har med vett och vilja utelämnat tävlingsmomentet därför att jag anser att tävlandet skall, för polarhundens del, reserveras för dragspåret, och om någon så önskar, dressyrplanen.

någon invänder nu att som uppfödare måste man kunna visa sina hundar på utställningar för att få valpkullarna sålda. Jag ifrågasätter om det är riktigt. Vi har inom klubben exempel på uppfödare som säljer sina valpar på andra meriter än utställningsfrångångar. Vill dessutom inte den presumtive valpköparen göra sig besväret att besöka några olika hundägare före köpet, tycker jag inte att han är en särskilt lovande "blivande-hundägare".

Kan ovanstående förslag genomföras på ett vettigt sätt, lovar jag att ställa mig sida vid sida med Christer påbarrikaderna och bekämpa utställandet av polarhundar.

Bo Hilleberg

ÅRSMÖTE

I förhoppning om att ingen tar illa upp, vill jag sätta programmet på våra årsmöten under debatt.

Det primära för deltagarna på ett årsmöte tror jag är möjligheter att få träffa gamla och nya bekanta med den gemensamma nämnaren polarhundar. Man vill värda sina och höra andras åsikter. En del är litet oerfarna och önskar gärna ha svar på än det ena, än det andra.

Därför tror jag att det skulle vara bra om det fanns större utrymme för diskussioner, information o dyl. på programmet. Hur skall detta lämpligen genomföras? En årsmötesordning som jag tror ganska bra skulle uppfylla dessa önskemål vore något i stil med följande:

Lördag: Efter ankomsten genomförs kontroll (utställning) på hundar som anmälts till denna. Ev. kommittéer träffas för diskussioner och förberedelser för årsmötet. Firmor som önskar visa artiklar, exempelvis

Elof Malmberg selar, ges tillfälle till detta. Allmänt snack mellan tälten. Vid 18.00 tiden vidtar genensen middag alt. fika och där- efter en disjussionsafton. Vi vet hur många ämnen som debatteras i tidningen och några av dessa borde tas upp och varje fråga startas med minst två inledare. T.ex Siberian Husky's utsände. Inledare: John Fairbanks och Tony Engberg.

Här borde också de motioner som lämnats till årsmötet kunna tas upp till diskussion och även andra frågor som medlemmarna vill ha ven- tilerade. Debatten skall ledas av en kompetent ordförande, vilken utsetts i förväg.

Söndag: Nu är det dags för årsmöte. Genom att alla viktigare frågor diskuterats på lördagskvällen och att alla medlemmar haft några tim- mar att smälta intrycken på, bör alla kunna ha viktigare ställnings- taganden klara och frågorna klaras av snabbt och på ett väl förberett sätt.

Bo Hilleberg

ALASKAN MALAMUTE

I Polarhundklubben skall ingå Alaskan Malamute. Några sådana finns mig veterligt inte i hela Norden men det skulle vara mycket trevligt att få in dem.

Min idé är att en grupp inom SPHK försöker ta in två hunder : Tik och hane eller en dräktig tik som kan ligga till grund för en "svensk Alaskan Malamutestam". Då det tydligen finns olika storlekar även på Malamutes, vore förmodligen en inriktning på en ganska stor och kraf- tig variant lämplig. Vi skulle då inom klubben ha de tre storlekarna; lätta Huskies, medeltuga Grönländare och mycket kraftiga Malamutes representerade.

Konkret föreställer jag mig att gruppen efter någon form av admini- strativt bildande, stättar med att skaffa sig så mycket kunskap om Malamutes som möjligt. Därefter tas kontakt med en eller flera lämp- liga uppfödare "däröver", och slutligen genomförs importen.

Hunden/hundarna placeras hos någon eller några lämpliga fodervärdar- som helst skall ingå i gruppen. Som ersättning för de ekonomiska insat- ser som gruppmedlemmarna gjort, skall de ha möjlighet att få valpar i motsvarande utsträckning eller kontant ersättning efter valpförsäljning. Den eller de som tycker att detta är en idé att spinna vidare på, kan ta kontakt med mig , genombrev eller telefon. (Ovanstående arbetsför- slag är naturligtvis i allra högsta grad diskuterbart.)

Bo Hilleberg

DENNA ARTIKEL MÅ PUBLICERAS OAVKORTAD POLARHUNDEN

Bästa klubbkamrater. Jag ser mig nödsakad att bidra med ännu ett inlägg, eftersom mina föregående har skapat så stor debatt. Tyvärr är det många som gett sig den på att dom skall misstolka mina artiklar. Nils Hjelm måste ha läst min förra artikel mellan raderna. Först vill jag göra klart att jag tänkt på så sätt att den enskilda ägaren som i allmänhet bara har en hund, som han/hon tänkt använda som drag eller klövjehund. För att man skall ha glädje av att färdas med en hund t ex i fjällen, krävs det att man har en hund som är tillräckligt stor för att överhuvudtaget orka dra eller bära klövjan. Lika viktigt är att hunden är tillräckligt hård. Bland alla raser, oavsett om det är en polarhund eller inte, finns det hårda och veka exemplar. I naturen är rätten att fortplanta sig, endast för dom djur som är starkast, på så sätt blir det inga små och svaga djur. Helt annat blir det när vissa uppfödare får laborera hur dom vill. Dom skapar en standard som passar deras syften. Det mål som många av uppfödarna har tycks vara rena profitintressen. Hur det går med hundrasen bryr dom sig inte om. Bäste Nils; Jag har aldrig sagt att Tjuktjerna har använt sina hundar som klövjedjur. Jag skrev att en hund som väger 15 kg är vinkelös för detta ändamål. Likaså mitt påstående att S-H har varit vakthund. Enligt böckerna var Tjuktjerna ett nomadfolk som i viss mån levde på renskötsel. Detta innebar att deras hundar hade till uppgift att vakta jorden mot rovdjur. Detta behöver inte innebära att S-H:n har vad vi kallar vaktinstinkt, det torde snarare vara så att hundarna angrep rovdjur och även andra hundar som inte tillhörde egna flocken, av ren självbevaringsdrift. Sen var det frågan om klapp och kelhund. Med det uttrycket menade jag att S-H är direkt olämplig som sällskapshund. Det är en hund som måste få utlopp för sin energi, för att trivas. -Såvida uppfödarna nu inte avlat bort det draget också. Den linjen som Nils är inne på: Nämligen att jag skulle vara förespråkare för en S-H som skall vara svärdresserad för att likna den ursprungliga typen, är rena dunheterna. Beträffande idiotisk standard, så menar jag att den standard som amerikanerna godkände år 1930, tillåter för stora variationer, både vad gäller vikt som höjdmått. Därav den nu så vanliga dvärgformen. Om ni uppfödare visade er lika mycket på tävlingar som på utställningar, tror jag att vi skulle få en S-h istandardens övre gräns. Så var det Ulf Olsson som undrade varför jag undertecknat med; F.d Siberian Husky-ägare. Jag har varit ägare till en exteriört fin hund, men han var så dåligt mentalt, att jag ansåg att det bästa för alla parter var att avliva honom. Ty en mentalt dålig hund passar inte in i dagens samhälle, utan sådana hundar måste bort. Det är synd, att det inte är fler som har samma inställning som jag, i detta fall. Då kanske vi skulle slippa läsa om alla småbarn som blivit utsatta och bitna av hundar. Sedan var det Stockholmsgruppens inställning: Vad som står i polarhunden punkt 1-5, är bra. Resten är rena dravlet, Ulf! Du måste väl hålla med mig om att det ligger närmast till hands att försöka framföra mina åsikter till uppfödarna, då vi är medlemmar i samma klubb, och dessutom har en klubbtidning. Eller hur? Beträffande jaktlustens borttagande, kan jag med säkerhet säga att detta är omöjligt. Men den går att stävja med dressyr. Vilka metoder man skall använda beror på hundens läggning. All dressyr bygger på behag resp. beröm. ALLA HUNDAR, OAVSETT RAS MÅSTE BIBRINGAS DEN LYDNAD SOM KRÄVS I DET SAMHÄLLE VI HAR IDAG. I USA används S-H till lehdhund åt synskadade; så varför går det inte att dressera våra S-H, Beror det kanske på inkompetens hos vissa ägare? Så var det John Fairbanks tur: Värderade John! Det är stor skillnad på 15 och 27kg, om man har för avsikt att använda hunden som draghund. Jag har aldrig påstått att det har funnits fler typer av S-H. Angående, varför norska avelsrådet inte vill ha din bästa hund i norsk avel, kan jag bara säga att : DOM ÄR NOGA MED AVELSHUNDAR, NORSKA AVELSRÅDET.

Hjärtliga hälsningar och lycka till på alla utställningar!

Tony Engberg

